

hjælp, saa vil jeg dertil sige, at det, man foretager sig, hvis denne Lov gennemføres, ikke er andet end, hvad man foretager overfor de anerkendte Sygekassers Medlemmer. Dette Lovforslag er jo en fuldstændig Efterligning af Princippet i Fattiglovens § 63, der omhandler Medlemmer af anerkendte Sygekasser; og hvad man kan gøre i det ene Tilfælde, nemlig overfor de syge, overfor de Samfundsborgere, der ere saaledes økonomisk stillede, at de have Ret til at sikre sig i en Sygekasse, og som efter at have opbrugt deres Understøttelse fra Sygekassen kunne henvende sig til det offentlige og, uden at det faar Fattighjælps Virkning, kunne faa en Haandsrækning ifølge den nuværende Fattiglovs § 63, det forekommer det mig, at man med akkurat samme gode Grund kan gøre overfor de arbejdsløse, der ganske som de syge ere fuldstændig uskyldige i den Arbejdsløshed, som i Øjeblikket eksisterer. Jeg synes ikke, der er nogen reel Grund til Indvending, naar det Princip faktisk forefindes i Forvejen i vor Lovgivning. Maaske burde vi stille Forslaget som Ændring til den nævnte Paragraf i Fattigloven, saaledes at denne Paragraf blot udvides fra at gælde Hjælp, ydet til Sygekassemedlemmer, til ogsaa at gælde Hjælp, som er ydet til Arbejdsløshedskassernes Medlemmer. Saa vil enhver kunne se, at det er ganske det samme Princip, der ligger til Grund for vort Forslag. — Det ærede Medlem nævnte saa i Forbigaaende den Tanke, at i Tilfælde af, at man skulde ind paa en saadan Lovgivning, burde man kræve, at Arbejdsløshedskasserne refunderede en vis Procentdel af, hvad der i saa Henseende ydedes. Det er rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at denne Tanke ogsaa blev fremsat af det Medlem, der i forrige Samling var Repræsentant for Højre i Udvalget. Den væsentligste Indvending, der fra vor Side blev gjort derimod, var jo den, at i en ekstraordinær Arbejdsløshedsperiode, hvor Arbejdsløshedskasserne have anspændt deres Medlemmer til det yderste for at tilvejebringe de nødvendige Beløb til den ordinære Understøttelse, og i en Periode, hvor de selvfølgelig have opbrugt, i det allervæsentligste i alt Fald, hvad der forefindes i deres Kasser, er det en ret urimelig og ret ubillig Fordring at stille til disse samme Kasser og deres Medlemmer, at disse desforuden skulle tilvejebringe maaske meget betydelige Summer — der blev i hvert Fald den Gang nævnt ganske betydelige Beløb — som Refusion til det offentlige for Bidrag som Følge af de

ekstraordinære Forhold. Hvad vi kunde komme ind paa, hvis vi vilde gøre en Lov af denne Art obligatorisk, er et andet Spørgsmaal, og jeg kan sige, at vi for vort Vedkommende selvfølgelig ville være villige til Medvirken, hvis det maatte være muligt at skaffe et obligatorisk Organ paa det Omraade. Vi ville gerne medvirke til at søge Spørgsmaalet løst under en eller anden Form, hvis der maatte være Mulighed derfor fra anden Side.

Det ærede Medlem fra Hillerød (Dinsen) talte væsentligst om de saakaldte Misbrug, der svækkede Sympatien, og det ærede Medlem var stærkt inde paa at forklare os, at det var Arbejderlederne, som havde Skylden for disse Misbrug, og at det var Arbejderlederne, der vare medskyldige i den betydelige Arbejdsløshed. Jeg gad nu nok vidst, hvorledes Arbejderlederne kunne siges at være medskyldige i den betydelige Arbejdsløshed. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at der er ikke en eneste saakaldt Arbejderleder, der ikke hellere end gerne vilde have Arbejdsløsheden meget betydeligt indskrænket.

Det ærede Medlem nævnte saa nogle Eksempler af ganske samme Art som dem, jeg for lidt siden sagde, at der nu og da fandtes i Højrepressen og somme Tider ogsaa i andre Dele af Pressen. Det ærede Medlem nævnte Forholdene ved Christiansborg Slot, hvor nogle Murerarbejds-mænd havde gjort nogen Rebellion ved den ene Fløj af Byggeforetagendet, og det ærede Medlem sagde saa, at disse Murerarbejds-mænd bleve støttede af Lederne. Nu er Forholdet for det første det, at Murerne ere i Arbejde paa Christiansborg Slot, og dernæst er Forholdet det, at da paa et vist Tidspunkt en Voldgiftskendelse ikke blev efterkommen, tog Arbejderlederne, som det ærede Medlem sagde — det maa vel forstaaes som Fagforeningsbestyrelsen — Afstand fra de paagældende Murerarbejds-mænd og erklærede offentlig, at selvfølgelig skulde Voldgiftskendelsen overholdes, og selvfølgelig skulde de paagældende gaa i Arbejde. Ja, hvad mere vil det ærede Medlem have, at Lederne skulle gøre? Skulle de gaa ud og hente hver af de 4 Mænd og bære eller køre dem til Arbejdsstedet og lænke dem fast der? Det er nu en Gang saaledes, at saa vidt strække de saakaldte Lederes Magt og Myndighed sig dog ikke. Faktum er, at de Folk ere i Arbejde, og at de, efter at Bestyrelsens Erklæring i Sagen forelaa, have bøjet sig for Voldgiftskendelsen.

Men i øvrigt, hvad er det nu for en